

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS KENDELSE (Første Afdeling)

16. juni 2021 *

»Appel – artikel 181 i Domstolens procesreglement – konsekvenserne af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union for medlemmerne af Den Europæiske Unions Domstol – erklæring fra konferencen mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer – ophøret af en generaladvokats mandat – annullationssøgsmål«

I sag C-684/20 P,

angående en appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 16. december 2020,

Eleanor Sharpston, Schoenfels (Luxembourg), ved N. Forwood, BL, barrister J. Robb samt J. Flynn og H. Mercer, QC,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union,

konferencen mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer,

sagsøgte i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot (refererende dommer), og dommerne L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan og N. Jääskinen,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet at træffe afgørelse ved begrundet kendelse i overensstemmelse med artikel 181 i Domstolens procesreglement,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Kendelse

- 1 Eleanor Sharpston har i appelskriftet nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets kendelse af 6. oktober 2020, Sharpston mod Rådet og konferencen mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer (T-180/20, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede kendelse«, EU:T:2020:473), hvorved Retten forkastede hendes påstand om delvis annullation af erklæringen af 29. januar 2020 fra konferencen mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer om konsekvenserne af Det Forenede Kongerig[e] [Storbritannien og Nordirlands] udtræden af Den Europæiske Union for generaladvokaterne ved Den Europæiske Unions Domstol (herefter »den omtvistede erklæring«).

Retsforskrifter

- 2 Ottende afsnit i præamblen til aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab (EUT 2020, L 29, s. 7, herefter »udtrædelsesaftalen«), som blev godkendt ved Rådets afgørelse (EU) 2020/135 af 30. januar 2020 (EUT 2020, L 29, s. 1) og trådte i kraft den 1. februar 2020, har følgende ordlyd:

»som tager i betragtning, at det er i både Unionens og Det Forenede Kongeriges interesse at fastlægge en overgangsperiode eller gennemførelsesperiode, i hvilken EU-retten, herunder internationale aftaler – uanset alle de konsekvenser Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen får for så vidt angår Det Forenede Kongeriges deltagelse i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer, navnlig udløbet på datoen for denne aftales ikrafttræden af de mandater, som varetages af alle de medlemmer af Unionens institutioner, organer og agenturer, der er nomineret, udnævnt eller valgt i forbindelse med Det Forenede Kongeriges medlemskab af Unionen – bør finde anvendelse for og i Det Forenede Kongerige og som hovedregel med samme virkning for så vidt angår medlemsstaterne for at undgå forstyrrelser i den periode, hvor der føres forhandlinger om aftalen/aftalerne om de fremtidige forbindelser«.

- 3 Det fremgår af artikel 19, stk. 2, TEU, at Domstolen består af en dommer fra hver medlemsstat, og at den bistås af generaladvokater.
- 4 Ifølge artikel 252 TEUF bistås Domstolen af otte generaladvokater, og Rådet for Den Europæiske Union kan på Domstolens begæring og med enstemmighed vedtage at forøge antallet af generaladvokater.
- 5 I erklæringen ad artikel 252 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde vedrørende antallet af generaladvokater i Domstolen, som er knyttet som bilag til slutakten fra den regeringskonference, der vedtog Lissabontraktaten, erklærede konferencen mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, at hvis Domstolen i overensstemmelse med artikel 252, stk. 1, TEUF begærede, at antallet af generaladvokater skulle forøges med tre, dvs. til elleve i stedet for otte, var konferencen enig om, at Republikken Polen, ligesom det allerede var tilfældet for Forbundsrepublikken Tysklands, Den Franske Republiks, Den Italienske Republiks, Kongeriget Spaniens og Det Forenede Kongeriges vedkommende, skulle have en permanent generaladvokat og ikke længere deltage i rotationsordningen, som skulle omfatte fem generaladvokater i stedet for tre.

- 6 Ved Rådets afgørelse 2013/336/EU af 25. juni 2013 om forøgelse af antallet af generaladvokater ved Den Europæiske Unions Domstol (EUT 2013, L 179, s. 92) blev antallet af generaladvokater forøget fra otte til elleve.

Sagens baggrund

- 7 I 2005 udnævnte repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer efter indstilling fra Det Forenede Kongeriges regering Eleanor Sharpston til at udøve hvervet som generaladvokat ved Domstolen i den resterende del af hendes forgængers embedsperiode, dvs. indtil den 6. oktober 2009. I 2009 blev appellanten efter en ny indstilling fra den samme regering udnævnt som generaladvokat ved Domstolen for en ny embedsperiode på seks år fra den 7. oktober 2009 til den 6. oktober 2015. I henhold til afgørelse (EU, Euratom) 2015/578 vedtaget af repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer den 1. april 2015 om udnævnelse af dommere og generaladvokater ved Domstolen (EUT 2015, L 96, s. 11) blev appellanten endelig udnævnt til at udøve hvervet som generaladvokat fra den 7. oktober 2015 til den 6. oktober 2021.
- 8 Den 29. januar 2020 vedtog konferencen mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer den omtvistede erklæring, hvori den mindede om, at da Det Forenede Kongerige havde iværksat proceduren i artikel 50 TEU med henblik på at træde ud af Unionen, ville traktaterne ophøre med at finde anvendelse på denne medlemsstat på datoen for udtrædelsesaftalens ikrafttræden. Den mindede ligeledes om, at de mandater, som blev varetaget af de medlemmer af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer, der var udpeget, udnævnt eller valgt i forbindelse med Det Forenede Kongeriges medlemskab af Unionen, ville ophøre på datoen for udtrædelsen. Den angav, at det faste embede som generaladvokat, der var blevet tildelt Det Forenede Kongerige ved erklæringen ad artikel 252 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde vedrørende antallet af generaladvokater ved Domstolen, som er knyttet som bilag til slutakten fra den regeringskonference, der vedtog Lissabontraktaten, som følge heraf ville blive integreret i medlemsstaternes rotationsordning til udnævnelse af generaladvokater. Den noterede sig, at den næste medlemsstat, der ifølge den protokollære rækkefølge skulle indstille en generaladvokat, var Den Helleniske Republik. I betragtning af de særlige omstændigheder for denne udnævnelse og med henblik på at forene bestemmelsen om en delvis fornyelse af embederne ved Domstolen hvert tredje år og bestemmelsen om embedsperioder på seks år, jf. artikel 253 TEUF, var konferencen nået til enighed om, at embedsperioden for den generaladvokat, som Den Helleniske Republik havde indstillet til det ledige embede som generaladvokat, skulle ophøre på den dato, hvor den næste delvise fornyelse af medlemmerne af Domstolen ville finde sted, dvs. den 6. oktober 2021.

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede kendelse

- 9 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. april 2020 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af den omtvistede erklæring.
- 10 I den appellerede kendelse konstaterede Retten i præmis 27, at den omtvistede erklæring ikke var blevet vedtaget af Rådet, men af konferencen mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, hvorefter den i præmis 28 afviste den sag, der var indbragt for den, for så vidt som den var anlagt mod Rådet.

- 11 Med hensyn til de påstande, der var rettet mod konferencen mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, bemærkede Retten i den appellerede kendelses præmis 29 og 30, at den i henhold til artikel 263 TEUF kun har kompetence i søgsmål anlagt til prøvelse af retsakter vedtaget af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer, og at det fremgår af Domstolens praksis, at retsakter vedtaget af repræsentanter for medlemsstaternes regeringer, der ikke handler i egenskab af medlemmer af Rådet eller medlemmer af Det Europæiske Råd, men som repræsentanter for deres regeringer, og som således kollektivt udøver medlemsstaternes kompetence, ikke er undergivet Unionens retsinstitansers legalitetskontrol.
- 12 Retten påpegede ligeledes i den appellerede kendelses præmis 31 og 32 med henvisning til Domstolens vicepræsidents kendelse af 10. september 2020, repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer mod Sharpston (C-424/20 P(R), ikke trykt i Sml., EU:C:2020:705), dels, at en retsakt om udnævnelse af dommere og generaladvokater ved Domstolen i overensstemmelse med artikel 253, stk. 1, TEUF vedtages af medlemsstaternes regeringer efter fælles overenskomst, dels at det er åbenbart, at et søgsmål skal afvises i det omfang, der er nedlagt påstand om annullation af en afgørelse, som ikke er truffet af en af Unionens institutioner eller af et af dens organer, kontorer eller agenturer, men af repræsentanter for medlemsstaternes regeringer, som udøver disse medlemsstaters beføjelser.
- 13 I den appellerede kendelses præmis 33 bemærkede Retten, at repræsentanter for 27 af de daværende 28 EU-medlemsstaters regeringer den 29. januar 2020 deltog i det møde, der blev udmøntet i den omtvistede erklæring, og at de vedtog den som repræsentanter for EU-medlemsstaternes regeringer og ikke som medlemmer af Rådet. I denne kendelses præmis 34 tilføjede Retten, at selv om Rådet var nævnt på forsatsbladet til den omtvistede erklæring, og denne erklæring var blevet offentliggjort på Rådets websted, fremgår det af dens indhold, at der er tale om en erklæring fra repræsentanterne for EU-medlemsstaternes regeringer, som er vedtaget efter fælles overenskomst, og ikke en retsakt, som er vedtaget af Rådet eller af et af Unionens organer eller en af dens enheder.
- 14 Retten udledte i den appellerede kendelses præmis 35 heraf, at den sag, der var indbragt for den, skulle afvises.

Retsforhandlingerne for Domstolen og appellants påstande

- 15 Eleanor Sharpston har i appelskriftet nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede kendelse, at det pålægges de øvrige parter i appelsagen at besvare spørgsmålet om, hvorvidt det skal antages, at hendes mandat i henhold til artikel 50, stk. 3, TEU ophørte den 31. januar 2020 ved midnat, hvor Det Forenede Kongerige forlod Unionen, at sagen hjemvises til Retten, medmindre den kan afgøres af Domstolen på det foreliggende grundlag, samt at Rådet og konferencen mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Appellen

- 16 I henhold til artikel 181 i Domstolens procesreglement kan Domstolen, hvis det er åbenbart, at en appel helt eller delvist skal afvises, eller den helt eller delvist er åbenbart ugrundet, når som helst, på forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten, ved begrundet kendelse beslutte helt eller delvist at afvise eller forkaste appellen.
- 17 Denne artikel finder anvendelse i den foreliggende sag.

18 Appellanten har fremsat fem anbringender til støtte for appellen.

Det første til det tredje anbringende og det femte anbringende

Appellantens argumenter

- 19 Med det første anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten tilsidesatte artikel 263 TEUF, da den i den appellerede kendelses præmis 29 og 35 fastslog, at sagen skulle afvises, fordi den ikke vedrørte en retsakt vedtaget af en af Unionens institutioner eller af et af dens organer, kontorer eller agenturer.
- 20 Hun har anført, at det fremgår ikke blot af ordlyden af artikel 263 TEUF i de forskellige sprogversioner, men også af denne artikels tilblivelse og formål samt af Domstolens praksis, at den nævnte artikels anvendelsesområde skal fortolkes bredt i forhold til både de nævnte retsakter og deres ophavsmænd.
- 21 Hun har gjort gældende, at selv om Domstolen udelukker retsakter, som repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer vedtager uden for rammerne af EU-retten, fra anvendelsesområdet for artikel 263 TEUF, kan det samme ikke gælde for retsakter såsom den omtvistede erklæring, som repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer vedtager som led i beføjelser, der er tildelt eller anses for tildelt ved traktaterne, og som har virkninger i Unionens retsorden.
- 22 Hun har anført, at Retten derfor foretog en retlig fejl, da den i den appellerede kendelses præmis 30, 32 og 35 fastslog, at alle retsakter, som repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer ikke vedtager i deres egenskab af medlemmer af Rådet eller Det Europæiske Råd, ikke kan gøres til genstand for domstolsprøvelse i henhold til artikel 263 TEUF, og at Retten burde have udøvet sin kompetence til at vurdere den omtvistede erklærings lovlighed, for så vidt som den bragte hendes mandat som generaladvokat til ophør før tiden.
- 23 Appellanten har i forbindelse med sine afsluttende bemærkninger tilføjet, at det fremgår af præmis 91-98 i dom af 16. december 2020, Rådet m.fl. mod K. Chrysostomides & Co. m.fl. (C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P og C-604/18 P, EU:C:2020:1028), at den manglende mulighed for at efterprøve en politisk aftale i henhold til artikel 263 TEUF forudsætter, at der findes alternative retsmidler til prøvelse af de retsregler, der gennemfører denne aftale, således at de retsundergivne ikke mister deres ret til en effektiv domstolsbeskyttelse som fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der findes imidlertid ikke sådanne alternative retsmidler i det foreliggende tilfælde.
- 24 Med det andet anbringende har appellanten anført, at Retten ved fastlæggelsen af sin kompetence fejlagtigt undlod at sondre mellem den afgørelse, som repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer traf for at udnævne en generaladvokat ved Domstolen, og den forudgående afgørelse om det ledige embede, der skulle besættes, selv om den sag, der var indbragt for den – sag T-180/20 – og den foreliggende appelsag vedrører den sidstnævnte afgørelse.
- 25 Hun har gjort gældende, at selv om der som regel ikke hersker tvivl om, hvorvidt et embede som medlem af Domstolen faktisk er ledigt, kan det ikke udelukkes, at der i visse tilfælde kan foreligge en sådan tvivl. Hun har herved anført, at en retsakt, hvori medlemsstaterne konstaterer, at et sådant embede er ledigt, bør kunne efterprøves af Unionens retsinstanser

- 26 Appellanten har anført, at det herved bør tilkomme alene Unionens retsinstanser at udtale sig herom, med særlig henvisning til artikel 19 TEU og til artikel 4 og 6 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol.
- 27 Appellanten har tilføjet, at gyldigheden af de retsakter fra repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, som er nævnt i EUF-traktaten, i øvrigt – i hvert fald indirekte – kan anfægtes ved brug af andre retsmidler end et annulationsøgsmål, hvilket Rådet på vegne af konferencen mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer erkendte i den formalitetsindsigelse, som det rejste for Retten, og at det heraf følger, at det ligeledes må være muligt at anlægge et direkte søgsmål til prøvelse af disse retsakter.
- 28 Retten begik som følge heraf en retlig fejl, da den i den appellerede kendelses præmis 30, 32 og 35 konstaterede, at retsakter, der vedtages af repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, uanset deres form ikke kan gøres til genstand for et søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF.
- 29 Med det tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede kendelses præmis 30, 33 og 34 foretog en fejlagtig fortolkning af de principper, der følger af dom af 30. juni 1993, Parlamentet mod Rådet og Kommissionen (C-181/91 og C-248/91, EU:C:1993:271).
- 30 Hun har anført, at det ikke fremgår af denne dom, at alle retsakter, som repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer vedtager i fællesskab, er unddraget domstolsprøvelse som omhandlet i artikel 263 TEUF, og at Domstolen i den nævnte dom kun udtalte sig om retsakter, som repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer vedtager uden for Unionens retsorden.
- 31 Spørgsmålet om, hvorvidt Unionens retsinstanser har kompetence til at kontrollere lovligheden af en retsakt såsom den omtvistede erklæring, der er vedtaget af repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer i henhold til beføjelser, der er tildelt eller angiveligt er tildelt ved traktaterne, og som har virkninger i Unionens retsorden, er således ikke blevet behandlet i Domstolens praksis og bør besvares bekræftende.
- 32 Retten henviste derfor i den appellerede kendelses præmis 30 og 35 fejlagtigt til dom af 30. juni 1993, Parlamentet mod Rådet og Kommissionen (C-181/91 og C-248/91, EU:C:1993:271), og navnlig til denne doms præmis 12, til støtte for sin vurdering og burde som minimum have henvist til andre passager i denne dom, såsom præmis 13, hvoraf det følger, at retsakter, der har retsvirkninger i forhold til tredjemand i Unionens retsorden, kan underkastes Unionens retsinstansers kontrol.
- 33 Med det femte anbringende har appellanten subsidiært gjort gældende, at Retten i den appellerede kendelses præmis 27 og 28 ligeledes med urette undlod at tage stilling til hendes argument om, at når konferencen mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer ikke kan optræde som sagsøgt i et søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF, skal Rådet gøre det som denne konferences alter ego eller som den EU-institution, der har den tætteste tilknytning til den, i kraft af dets medvirken til den omtvistede erklærings vedtagelse og kundgørelse.
- 34 Hun har især henvist til, at det er nødvendigt at føre kontrol med medlemsstaternes eventuelle tilsidesættelser af EU-retten, når disse ikke kan optræde som sagsøgte i et sådant søgsmål, og anført, at selv om Rådet ikke er ophavsmand til den anfægtede retsakt, bør det alligevel kunne drages til ansvar herfor ved Unionens retsinstanser.

- 35 Hun har gjort gældende, at traktaternes bestemmelser om Domstolens kompetence ikke indeholder udtømmende bestemmelser om de sagsøgte, og henvist analogt til artikel 268 TEUF og 340 TEUF.
- 36 Hun har anført, at det skal undersøges, om konstateringen i den omtvistede erklæring om, at hendes tidligere embede var blevet ledigt, skal henføres til Rådet, konferencen mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer eller præsidenten for Den Europæiske Unions Domstol, og at Domstolen under alle omstændigheder er den eneste, der har beføjelse til at træffe afgørelse herom.
- 37 Hun har videre anført, at Rådet gennem sin juridiske tjeneste, enten alene eller sammen med konferencen mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, har spillet en aktiv rolle i forbindelse med konstateringen af det førtidige ophør af hendes mandat, og at det således er medansvarligt for den mangel, som den omtvistede erklæring er behæftet med.

Domstolens bemærkninger

- 38 Med det første til det tredje og det femte anbringende, der bør behandles under ét, har appellanten i det væsentlige anført, at Retten begik en retlig fejl, da den afviste hendes påstand om delvis annullation af den omtvistede erklæring, fordi den var vedtaget af repræsentanter for medlemsstaternes regeringer, som handlede i denne egenskab, og ikke af Rådet.
- 39 Ifølge Domstolens praksis fremgår det af ordlyden af artikel 263 TEUF, at retsakter vedtaget af repræsentanter for medlemsstaternes regeringer, der ikke handler i egenskab af medlemmer af Rådet, men som repræsentanter for deres regeringer, og som således kollektivt udøver medlemsstaternes kompetence, ikke er undergivet Unionens retsinstansers legalitetskontrol (jf. i denne retning dom af 30.6.1993, Parlamentet mod Rådet og Kommissionen, C-181/91 og C-248/91, EU:C:1993:271, præmis 12).
- 40 Domstolen har således fastslået, at det relevante kriterium for at udelukke Unionens retsinstansers kompetence til at træffe afgørelse i et søgsmål til prøvelse af sådanne retsakter er kriteriet om deres ophavsmand, uanset om de har bindende retsvirkninger.
- 41 De argumenter, som appellanten har fremført i forbindelse med det første og det femte anbringende, og hvorefter der bør anlægges en bred fortolkning af de ophavsmænd til retsakter, der er nævnt i artikel 263 TEUF, dvs. Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer, således at det antages, at den omtvistede erklæring er vedtaget af en af Unionens institutioner eller af et af dens organer, kontorer eller agenturer i denne artikels forstand, eller at søgsmålet for Retten i det mindste kan sidestilles med et søgsmål til prøvelse af en afgørelse fra Rådet, henset til dets medvirken til denne erklærings vedtagelse og formidling, kan derfor ikke tiltrædes uden at tilsidesætte denne artikels klare ordlyd.
- 42 Det synes åbenbart, at en sådan fortolkning ligeledes strider mod traktaternes ophavsmænds ønske – som er afspejlet i artikel 263 TEUF, hvis anvendelsesområde er begrænset til EU-retsakter vedtaget af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer – om at udelukke retsakter, som det tilkommer medlemsstaterne at vedtage, såsom afgørelser om udnævnelse af medlemmer af Unionens retsinstanser, fra Domstolens retslige prøvelse.

- 43 Selv om der i det foreliggende tilfælde ikke sker en sådan udnævnelse ved den omtvistede erklæring, er den alligevel snævert forbundet med udøvelsen af denne kompetence, eftersom den tager til efterretning, at der vil opstå et ledigt embede i forbindelse med Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen, og angiver nogle af de retslige konsekvenser, som dette vil få for besættelsen af dette embede.
- 44 I modsætning til, hvad appellanten har anført i forbindelse med det tredje anbringende, følger det af det ovenfor anførte, at det heller ikke har nogen betydning, om repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer handlede inden for rammerne af traktaterne eller andre retskilder, herunder folkeretten.
- 45 Retten begik som følge heraf ingen fejl, da den i den appellerede kendelses præmis 30 bemærkede, at det fremgår af artikel 263 TEUF, at retsakter vedtaget af repræsentanter for medlemsstaternes regeringer, der ikke handler i egenskab af medlemmer af Rådet eller medlemmer af Det Europæiske Råd, men som repræsentanter for deres regeringer, og som således kollektivt udøver medlemsstaternes beføjelser, ikke er undergivet Unionens retsinstitansers legalitetskontrol.
- 46 I forbindelse med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Unionens retsinstitanser alligevel bør udøve deres kompetence til at vurdere den omtvistede erklærings lovlighed, eftersom den indeholder en afgørelse fra repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, hvori det ultra vires konstateres, at hendes mandat som generaladvokat vil ophøre før tiden.
- 47 Denne analyse kan imidlertid ikke lægges til grund, eftersom den omtvistede erklæring under alle omstændigheder ikke kan anses for at være vedtaget af en af Unionens institutioner eller af et af dens organer, kontorer eller agenturer som omhandlet i artikel 263 TEUF.
- 48 Det må desuden konstateres, at den omtvistede erklæring ikke kan anses for at indeholde en afgørelse, der har bebyrdende retsvirkninger over for appellanten, for så vidt som der træffes afgørelse om førtidigt ophør af hendes mandat som generaladvokat, eftersom konferencen mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer blot tog de nødvendige konsekvenser af Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen til efterretning.
- 49 Da traktaterne i henhold til artikel 50, stk. 3, TEU ophørte med at finde anvendelse på Det Forenede Kongerige på udtrædelsesdatoen den 1. februar 2020, har denne medlemsstat nemlig ikke været en medlemsstat siden denne dato. Som det fremgår af ottende afsnit i præambelen til udtrædelsesaftalen, følger det heraf, at de igangværende mandater, som varetages af de medlemmer af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer, der er udpeget, udnævnt eller valgt i forbindelse med Det Forenede Kongeriges medlemskab af Unionen, automatisk udløber på denne dato.
- 50 Det kan som følge heraf ikke foreholdes Retten, at den ikke fandt, at den havde kompetence til at vurdere lovligheden af en såkaldt afgørelse fra repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, hvori det konstateres, at appellants mandat vil ophøre før tiden.
- 51 Det følger heraf, at det første til det tredje og det femte anbringende skal forkastes som åbenbart ugrundede.

Det fjerde anbringende

Appellantens argumenter

- 52 Med det fjerde anbringende har appellanten anført, at Retten i den appellerede kendelses præmis 31 og 32 med urette angav Domstolens vicepræsidents kendelse af 10. september 2020, repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer mod Sharpston (C-424/20 P(R), ikke trykt i Sml., EU:C:2020:705), som præcedens, selv om en sådan kendelse ikke kunne have betydning for afgørelsen med hensyn til realiteten i den foreliggende tvist.
- 53 Hun har tilføjet, at Retten i den appellerede kendelses præmis 31 ligeledes med urette støttede sig på den nævnte kendelse, eftersom denne blev afsagt i et søgsmål, der vedrørte en afgørelse om udnævnelse af en generaladvokat ved Domstolen, hvorimod hendes søgsmål vedrørte en afgørelse fra repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, hvori det blev konstateret, at et sådant embede var ledigt.
- 54 Den kendelse fra Domstolens vicepræsident, der er nævnt i den appellerede kendelses præmis 31 og 32, blev desuden afsagt i strid med Domstolens procedureregler, bl.a. fordi appellanten ikke blev hørt, selv om der ikke var påvist uopsættelighed, men også fordi de argumenter, som repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer havde fremført, burde have været afvist, eftersom de var blevet fremført for Domstolen for første gang.
- 55 Appellanten har endelig anført, at Retten dermed selv tilsidesatte princippet *audi alteram partem* ved ikke at give hende adgang til at fremsætte bemærkninger om relevansen af præmis 12 i dom af 30. juni 1993, Parlamentet mod Rådet og Kommissionen (C-181/91 og C-248/91, EU:C:1993:271), som er nævnt i den appellerede kendelses præmis 30, og af Domstolens vicepræsidents kendelse af 10. september 2020, repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer mod Sharpston (C-424/20 P(R), ikke trykt i Sml., EU:C:2020:705), som er nævnt i den appellerede kendelses præmis 31 og 32. Dette medførte, at Retten uden grund »udvidede« og »forlængede« ikke bare retsvirkningerne af denne kendelse fra Domstolens vicepræsident, men også de indeholdte procedurefejl.

Domstolens bemærkninger

- 56 Med hensyn til argumenterne om den fejl, som Retten angiveligt begik i den appellerede kendelses præmis 31 og 32 med hensyn til rækkevidden af Domstolens vicepræsidents kendelse af 10. september 2020, repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer mod Sharpston (C-424/20 P(R), ikke trykt i Sml., EU:C:2020:705), der desuden ikke er relevant for den foreliggende sag, skal det blot konstateres, at Retten under alle omstændigheder ikke begik nogen fejl, da den for det første i præmis 31 bemærkede, at en retsakt om udnævnelse af dommere og generaladvokater ved Domstolen i overensstemmelse med artikel 253 TEUF vedtages af medlemsstaternes regeringer efter fælles overenskomst, og for det andet i præmis 32 bemærkede, at det er åbenbart, at et søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF til prøvelse af en sådan retsakt skal afvises, for så vidt som der er nedlagt påstand om annullation af en afgørelse, som er truffet af repræsentanter for medlemsstaternes regeringer, der udøver disse medlemsstaters beføjelser. Det følger heraf, at sådanne argumenter er åbenbart irrelevante.

- 57 Det er desuden åbenbart, at argumenterne om de processuelle overtrædelser, der angiveligt blev begået i forbindelse med Domstolens vicepræsidents afsigelse af denne kendelse, skal afvises, eftersom denne kendelse ikke er genstand for det foreliggende søgsmål.
- 58 Appellantens anbringender om Rettens tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet skal derfor ligeledes forkastes som åbenbart ugrundede.
- 59 Det er som følge heraf åbenbart, at det fjerde anbringende delvist skal afvises og delvist skal forkastes.
- 60 Det følger af det ovenfor anførte, at der er åbenbart, at appellen delvist skal afvises og delvist skal forkastes, da ingen af de anbringender, som appellanten har fremsat til støtte for denne appel, tages til følge.
- 61 Appellantens begæring om bevisoptagelse kan under disse omstændigheder ikke efterkommes.

Sagsomkostninger

- 62 I henhold til procesreglementets artikel 137, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, træffes der afgørelse om sagsomkostninger ved den kendelse, hvormed sagens behandling ved Domstolen afsluttes.
- 63 Da den foreliggende kendelse afsiges, inden appelskriftet er blevet forkyndt for de øvrige parter i sagen, og inden disse har kunnet afholde omkostninger, bestemmes det, at appellanten bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

- 1) Det er åbenbart, at appellen delvist skal afvises og delvist skal forkastes.**
- 2) Eleanor Sharpston bærer sine egne omkostninger.**

Underskrifter